

RESSÒ DE LA PARAULA

Carta no carta per a la Quaresma

Cada any rebem el missatge del papa Francesc per ajudar-nos a viure alguna dimensió de la Quaresma. També són molts els bisbes que, a títol personal o conjuntament amb altres bisbes, escriuen a les seves comunitats amb motiu de la Quaresma. Per exemple, aquest any els bisbes de les diòcesis d'Euskadi i Navarra acaben de publicar una [carta pastoral sobre les relacions entre Església i societat](#) que us convido a llegir.

Jo no tinc una carta perquè, en realitat, la meua primera Quaresma la prefereixo dedicar a deixar-me convertir per Déu i per vosaltres, el Seu Poble. Però, aprofitant aquest espai, m'agradaria convidar-vos que en aquest any jubilar ens fixem en quelcom que ens pot retornar l'esperança. Una crida que també és un tret fonamental en la personalitat, en l'ésser i en l'actuar de Jesús. Em refereixo a la «conversió de les relacions». La transformació de les relacions. Tant de bo ens regalem durant aquestes setmanes el temps necessari per revisar amb què, amb qui i com ens relacionem. Començant per l'examen de la nostra relació amb el Déu de Jesús, evidentment. Però, alhora, reflexionem sobre el nivell i el tipus de relacions que establim segons la persona que tenim davant o del nostre context.

Mitjançant una lectura reposada dels relats evangèlics de la litúrgia, per què no aprendre de Jesús a reajustar les nostres relacions? Amb Déu, amb els altres, amb nosaltres mateixos, amb la Creació.

A l'Evangeli aprenem que el secret de la seva activitat és la pregària i la seva relació amb el Pare. Veiem la delicadesa de Jesús en el tracte amb coneguts i desconeguts. Coneixem la seva empatia, el seu respecte, la seva compassió i com sap do-

nar i oferir espai als altres. Jesús mostra les seves emocions sense por, acull les febleses i confia en les capacitats per als canvis positius. Recorda la importància del perdó, que sana les relacions i obre al futur.

Potser vivim relacions malaltisses, dependents o addictives que ens roben la llibertat i la pau. Revisem també com ens relacionem entre homes i dones, entre laics i clergues, com ens posicionem davant la diversitat cultural, les narratives o informacions interessades o tòxiques. Com ens situem en els espais comuns de la societat civil o política. Si ens deixem afectar o no i si reaccionem o no davant el dolor aliè i les ferides del món.

En definitiva, us convido a portar la vida a la pregària i Déu a la vida. Em convido a mi mateix i a vosaltres a reforçar la relació amb Jesucrist, de cor a Cor. Bona i Santa Quaresma.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'encíclica *Populorum progressio* de Pau VI, publicada el 26 de març de 1967, és com un fruit del Concili Vaticà II... La clau de la lectura d'aquesta encíclica està en les paraules conclusives: «El desenvolupament és el nou nom de la pau» (PP 87). Una afirmació que fa comprendre clarament que l'encíclica està en la línia de l'ensenyament de Joan XXIII a propòsit del tema de la pau. Com a *Pacem in terris*, també a la *Populorum progressio* la perspectiva de fons és mundial, planetària. La qüestió social ha pres una dimensió mundial. Pel que fa al document precedent, sobre el qual Pau VI insisteix majorment,

El progrés dels pobles i la pau (I)

és l'actuació per aconseguir el desenvolupament. És a partir de l'angle qualitatiu del desenvolupament que van prendre les indicacions i els suggeriments de la *Populorum progressio*. En altres paraules, el desenvolupament desitjat té algunes característiques ben precises. La primera, que és un desenvolupament moral, humanista i universal. El desenvolupament

que està al centre de la qüestió social mundial no és només una qüestió econòmica, sinó un desenvolupament que concerneix la justícia, la solidaritat, l'home concret i la comunitat mundial sencera. És creixement en humanitat de la humanitat. Coherent amb aquesta visió de la qüestió social, Pau VI, més que parlar d'Estats i de societats

polítiques, prefereix parlar d'homes i pobles, pobres i rics, gairebé per subratllar que el desenvolupament integral dels pobles depèn de la col·laboració i de la cooperació de tots, individus i pobles, rics i pobres. Per precisar ulteriomment la qualitat del desenvolupament, Pau VI, pontífex molt sensible a la dimensió cultural dels problemes, fa referència explícita a l'humanisme planetari (PP 42), és a dir un humanisme obert harmònicament i jeràrquicament a la totalitat dels valors divins i humans i en un horitzó d'eternitat i d'historicitat.

Mn. **Eduard Salinas Muñoz**

ECO DE LA PALABRA

Carta no carta para la Cuaresma

Cada año recibimos el mensaje del papa Francisco para ayudarnos a vivir alguna dimensión de la Cuaresma. También son muchos los obispos que a título personal o con otros obispos, escriben a sus comunidades con motivo de la Cuaresma. Por ejemplo, este año los obispos de las diócesis de Euskadi y Navarra acaban de publicar una carta pastoral sobre las relaciones entre Iglesia y sociedad que os invito a leer.

Yo no tengo una carta porque en realidad mi primera Cuaresma la prefiero dedicar a dejarme convertir por Dios y por vosotros, Su Pueblo. Pero aprovechando este espacio me gustaría invitaros a que este año jubilar nos fijemos en algo que puede devolvernos la esperanza. Una llamada que es también un rasgo fundamental en la personalidad, en el ser y actuar de Jesús. Me refiero a la «conversión de las relaciones». La transformación de las relaciones. Ojalá nos regalemos durante estas semanas el tiempo necesario para repasar con qué, con quiénes y cómo nos relacionamos. Empezando por el chequeo de nuestra relación con el Dios de Jesús, evidentemente. Pero al mismo tiempo, pensemos qué nivel y tipos de relaciones establecemos dependiendo de quien tengamos delante o de nuestros contextos.

Mediante una lectura reposada de los relatos evangélicos de la liturgia, ¿por qué no aprender de Jesús a reajustar nuestras relaciones? Con Dios, con los otros, con uno mismo, con la Creación.

En el Evangelio aprendemos que el secreto de su actividad es la oración y su relación con el Padre. Vemos la delicadeza de Jesús en el trato con conocidos y desconocidos. Conocemos su empatía, respeto, su compasión y cómo sabe dar y ofrecer espacio a los otros. Jesús muestra sus emociones sin miedo, acoge las flaquezas y confía en las capacidades para los cambios positivos, recuerda la importancia del perdón que sana las relaciones y abre al futuro.

Quizás vivamos relaciones malsanas, dependientes o adictivas que nos roban la libertad y la paz. Revisemos también cómo nos relacionamos entre varones y mujeres, entre laicos y clérigos, cómo nos situamos ante la diversidad cultural, las narrativas o informaciones interesadas o tóxicas. Cómo nos situamos en los espacios comunes en la sociedad civil o política. Si nos dejamos afectar o no y reaccionamos o no ante el dolor ajeno y las heridas del mundo. En definitiva, os invito a llevar la vida a la oración y a Dios a la vida. Me invito y os invito a reforzar la relación con Jesucristo, de corazón a Corazón. Buena y Santa Cuaresma.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

El Jubileu de l'Esperança continua fent camí

La diòcesi de Sant Feliu de Llobregat ha tingut una presència destacada a Roma al llarg dels últims caps de setmana amb motiu del Jubileu de l'Esperança. Concretament, entre el 15 i el 18 de febrer es va celebrar el jubileu dels artistes i el món de la cultura i el cap de setmana del 21 al 23 va ser el torn per als diaques de tot el món que van arribar a Roma per viure de manera intensa el seu jubileu.

En el primer cas, la nostra representant ha estat Elisenda Almirall Fuster que ens escrivia la següent reflexió:

Amb l'esperança com a centre, el Jubileu en el que ens trobem immersos esperona a pelegrinar, especialment, fins a la ciutat dels apòstols per «viure un moment de trobada viu i personal amb Jesús». Una de les vies més privilegiades per provocar aquest encontre és l'art i la convocatòria de l'anomenat «Jubileu dels artistes i del món de la cultura» ha suposat una ocasió especial per aprofundir en la missió de l'Església en diàleg amb l'àmbit cultural.

Malgrat que el Papa finalment no va poder estar present en els actes previstos, l'homilia que va deixar escrita perquè la llegís el cardenal Tolentino de Mendoza en l'Eucaristia del diumenge, esdevé una línia de treball per tots aquells que estaven convocats aquell cap de setmana: cercar, interrogar i arribar. Segons el pontífex, l'art està cridat a participar a la revolució de perspectiva que es proclama a l'Evangelí de les Beatituds i cal amarar-se d'aquesta lògica invertida per aconseguir «construir ponts, crear espais de diàleg, il·luminar les ments i encendre els cors».

Un exemple d'aquesta «revolució» el vam experimentar amb la proposta de la «Nit Blanca a Sant Pere del Vaticà», organitzada pel Dicasteri per a la Cultura i l'Educació. Travessar la Porta Santa ens va fer accedir en un espai més que conegut, però que se'ns revelava amb una aparença completament nova. La Basílica, gairebé a les fosques i amb una il·luminació subtil, apareixia transformada, convidant-nos a assaborir un silenci colpidor. Una vivència que conduïa espontàniament a l'oració i que ens va fer sentir profundament units amb tots aquells

cristians que ens han precedit. En sortir, era inevitable sentir el desig sincer d'intentar caminar «deixant-nos irradiar per la llum de l'esperança».

Per la seva banda, Josep Maria Gómez ha estat el diaca de la diòcesi santfeliuenc present a la ciutat eterna des d'on ha viscut uns moments plens de comunió i il·lusió. De fet, Gómez, que exerceix el seu ministeri a Viladecans, va arribar a Roma dels primers per assistir a la Conferència Internacional d'Estudis. En declaracions a l'Agència Flama, Gómez destacava que «amb el guiatge del bisbe (emèrit) Agustí Cortés, hem procurat que la qualitat diaconal fos més important que la quantitat de vocacions». Tots els diaques presents a Roma van destacar l'experiència enriquidora però alhora «agredolça» per l'absència del papa Francesc.

Quaresma 2025

El lema d'aquest any per a la Quaresma és «Caminem junts en l'esperança». Un temps litúrgic que viurem immersos en l'any jubilar i en què, com ens recorda el papa Francesc al seu tradicional missatge de Quaresma, «l'Església, mare i mestra, ens convida novament a preparar els nostres cors i obrir-nos a la gràcia de Déu per poder celebrar amb gran alegria el triomf pasqual de Crist, el Senyor, sobre el pecat i la mort, com exclamava sant Pau».

El Sant Pare ens demana que comprovem si en la nostra vida, en les nostres famílies, en els llocs on treballem, en les comunitats parroquials o religioses, som capaços de caminar amb els altres, d'escoltar, de vèncer la temptació de tancar-nos en la nostra autorreferencialitat, ocupant-nos només de les nostres necessitats.

Formació i sinodalitat a Montserrat

L'Abadia de Montserrat ha acollit, un any més, les Jornades Diocesanes de Formació i Espiritualitat adreçades als preveres i diaques de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Enguany, l'encarregat de les ponències ha estat el sacerdot ssc i periodista Fernando Cordero que ha reflexionat sobre «L'esperança que ens porta el Sínode».

Les XX Jornades de Formació i Espiritualitat s'han fet del 17 al 19 de febrer i han comptat amb una nombrosa participació de preveres i diaques de la diòcesi santfeliuena.

Fernando Cordero, que ha format part de la Comissió de Comunicació de la Secretaria General del Sínode, ha volgut transmetre l'experiència viscuda a l'Assemblea del Sínode del 2023 i 2024 «d'una manera pedagògica, periodística i crec que de manera entusiasta». El conegut sacerdot, impulsor del canal d'entrevistes a YouTube *Cruzando Fronteras*, ha centrat bona part de les seves intervencions en el document final que ja és magisteri eclesial assumit pel papa Francesc.

Preguntat pels desafiaments i les possibilitats que s'ofereixen per a l'Església de Sant Feliu, Cordero ha fet una metàfora amb l'Aeroport de Barcelona-El Prat. Segons ell, «després d'haver conviscut amb els sacerdots, diaques i amb el bisbe Xabier; de fer l'exercici de l'escolta i el diàleg, crec que he trobat un presbiteri amb moltes ganes d'a-

terrar la sinodalitat a la Diòcesi, sentint-se part del Poble de Déu i volent que tothom participi d'aquest camí sinodal». Per a Fernando Cordero, aquesta realitat significa apostar per «més Crist i més Església, per contagiar realment l'alegria de l'Evangeli a la nostra societat i això porta a una conversió personal, a una conversió en la manera de relacionar-nos els uns amb els altres, i a una conversió pastoral i missionera».

Fernando Cordero ha afirmat que el bisbe Xabier «està en sintonia sinodal, amb moltes ganes de treballar en equip, d'escoltar i discernir juntament amb els sacerdots, diaques, religiosos i laics, amb el cor a prop dels ferits per la vida i els migrants».

Per a Fernando Cordero el monestir de Montserrat és un focus d'espiritualitat i de cultura que irradia a tota la comunitat diocesana.

Un nou pas en el camí cap el sacerdocí

La diòcesi de Sant Feliu compta amb un seminarista. Juan Eusebio Brea Sánchez ha viscut un dels moments més importants quan el passat 2 de març va rebre de mans del bisbe Xabier Gómez els ministeris de lector i acòlit al temple de Santa Maria de la Salut de Castelldefels. Per a ell, aquest moment és «com un testimoni públic del meu compromís amb la Paraula i l'Eucaristia, que són el cor de la fe cristiana». En definitiva, un pas més en el seu camí per a convertir-se en prevere.

Juan Eusebio Brea Sánchez es qualifica com «una persona alegre i molt sociable». De fet, destaca que la característica del cristià «és l'alegria i l'esperança». Per a ell, «la clau de la felicitat és estimar, perquè comporta l'entrega total de la persona. La meua vocació l'he entès sempre des d'aquest punt de vista: saber estimar i entregar-me plenament a través del servei a l'Església, especialment als més febles, com els ancians que es troben a les residències, on col·laboro a través de la Pastoral de la Salut». Tot un testimoni i signe d'esperança per a l'Església del present i el futur.

Quaresma, camí d'esperança

El bisbe emèrit, Agustí Cortés, ha visitat recentment Barcelona per dirigir els dies 7 i 8 de març un recés organitzat per l'Obra d'Exercicis Parroquials.

Reflexiona sobre el temps quaresmal destacant que «el silenci i la solitud són indispensables per a l'escolta i la trobada en l'amor. El soroll i la multitud ens alienen, impeding-nos deixar lloc a l'altre (l'Altre), a la seva paraula i la seva presència». Agustí Cortés ens recorda que «la Quaresma consisteix a travessar el desert on el despullament ens permet gaudir del diàleg i la presència del Ressuscitat».

AGENDA

► **2n Aplec de les parròquies de l'Arxiprestat de Vilafranca.** El diumenge 9 de març al Santuari de la Mare de Déu de Foix, de 17 a 19 h.

► **Recés de Quaresma de preveres i diaques.** «Convertir-nos a l'esperança». Predicat pel P. Bernabé Dalmau, osb, missioner de la misericòrdia. L'11 de març, a les 10.30 h, a la Residència Mare Ràfols (Vilafranca del Penedès).

► **Recés espiritual.** Dirigit per fra Francesc Sánchez, ofm cap. Diumenge 16 de març, de 10 a 18 h, a la Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat - tel. 933 751 102).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Cándid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús, rel., fund. Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg, abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr.

(295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanes, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià; beata Àngela Salawa.

13. ■ Dijous [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; sant Ramir (s. VI), monjo i mr. santa Patrícia, mr.

14. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, vg.

15. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Santa Madrona

(s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Diumenge vinent, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.) [Gn 15,5-12.17-18 / Sl 26 / Fl 3,17-4,1 (o bé, més breu: 3,20-4,1)]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

Diumenge I de Quaresma (C)

COMENTARI

«Diu l'Escriptura que l'home no viu només de pa»

Comencem aquest diumenge el temps de preparació per a la Pasqua, aquest temps de Quaresma. Avui l'evangeli ens presenta Jesús superant les temptacions, formulades en tres exemples: fer servir Déu per satisfer les necessitats corporals, prescindint de la voluntat del Pare: *Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa*; la segona temptació és la del poder, la de reconèixer un altre senyor que no sigui Déu: *Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; adora'm i tot serà teu*. I la tercera és provocar Déu, obligar-lo a fer un miracle només per quedar bé davant la multitud: *Si ets Fill de Déu tira't daltabaix des d'aquí; l'Escriptura diu que ha donat ordre als seus àngels de guardar-te*. Aquest és l'estil de vida del món, del diable: fer servir Déu pels nostres interessos, buscar per damunt de tot el poder, el domini; treballar pels béns materials. Però aquest no és el camí de Jesús, aquest no és el Regne que ell vol per al nostre món. Ens ensenya no a tenir, no a consumir sinó a compartir; ens diu que no hem de buscar el poder sinó el servei a tothom; que hem de posar la nostra confiança en Déu però no demanar-li miracles simplement per poder ser admirats pels homes. Jesús no vol res per a ell mateix. Adonem-nos que la temptació és subtil: podria semblar que tot el que diu el diable és bo per aconseguir que la gent cregui en ell. De vegades hi hem caigut tots en aquesta temptació; ens ha faltat senzillesa, austeritat, humilitat, posar Déu per damunt de tot. Jesús venç totes les temptacions a partir de la Paraula de Déu: ella és la que ens il·lumina, la que ens diu què és el que realment vol Déu i desemmascara les temptacions del diable. La primera lectura ens recorda l'alliberament del poble d'Egipte: *Déu ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós*. Aquest alliberament era perquè Israel visqués com a poble de Déu seguint el camí que ell li va ensenyar. Siguem conscients de les nostres temptacions: amb la força de Déu i amb la seva Paraula també les podem vèncer.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 26,4-10)

Moisés digué al poble: «El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs: "El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombrosos. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat." Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora'l.»

► Salm responsorial (90)

R. *Estigueu vora meu en els perills, Senyor.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 10,8-13)

Què diu l'Escriptura, germans? «Tens la paraula molt a prop teu; la tens als llavis i al cor.» Aquesta «paraula» és la fe que proclamem: si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis. Diu l'Escriptura: «Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat.» Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l'invoquen, perquè «tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat».

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 4,1-13)

En aquell temps, Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà, i durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable.

Durant aquells dies no menjava res i a la fi quedà extenuat de fam. El diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.» Jesús li va respondre: «Diu l'Escriptura que l'home no viu només de pa.» Després el diable se l'endugué amunt, li ensenyà en un instant tots els reialmes de la terra i li digué: «Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; tot m'ha estat confiat a mi, i ho dono a qui jo vull; adora'm i tot serà teu.» Jesús li respongué: «L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol."» Després el conduï a Jerusalem, el deixà dalt la cornisa del temple i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix des d'aquí; l'Escriptura diu que "ha donat ordre als seus àngels de guardar-te" i que "et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu."»

Esgotades les diverses temptacions, el diable s'allunyà d'ell, esperant que arribés l'oportunitat.

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 26,4-10)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «El sacerdote tomará de tu mano la cesta con las primicias de todos los frutos y la pondrá ante el altar del Señor, tu Dios. Entonces tomarás la palabra y dirás ante el Señor, tu Dios: "Mi padre fue un arameo errante, que bajó a Egipto, y se estableció allí como emigrante, con pocas personas, pero allí se convirtió en un pueblo grande, fuerte y numeroso. Los egipcios nos maltrataron, nos oprimieron y nos impusieron una dura esclavitud. Entonces clamamos al Señor, Dios de nuestros padres, y el Señor escuchó nuestros gritos, miró nuestra indefensión, nuestra angustia y nuestra opresión. El Señor nos sacó de Egipto con mano fuerte y brazo extendido, en medio de gran terror, con signos y prodigios, y nos trajo a este lugar, y nos dio esta tierra, una tierra que mana leche y miel. Por eso, ahora traigo aquí las primicias de los frutos del suelo que tú, Señor, me has dado». Los pondrás ante el Señor, tu Dios, y te postrarás en presencia del Señor, tu Dios».

► Salmo responsorial (90)

R. *Quédate conmigo, Señor, en la tribulación.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 10,8-13)

Hermanos: ¿Qué dice la Escritura? «La palabra está cerca de ti: la tienes en los labios y en el corazón». Se refiere a la palabra de la fe que anunciamos. Porque, si profesas con tus labios que Jesús es Señor, y crees con tu corazón que Dios lo resucitó de entre los muertos, serás salvo. Pues con el corazón se cree para alcanzar la justicia, y con los labios se profesa para alcanzar la salvación. Pues dice la Escritura: «Nadie que crea en él quedará confundido». En efecto, no hay distinción entre judío y griego, porque uno mismo es el Señor de todos, generoso con todos los que lo invocan, pues «todo el que invoque el nombre del Señor será salvo».

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,1-13)

En aquel tiempo, Jesús, lleno del Espíritu Santo, volvió del Jordán y el Espíritu lo fue llevando durante cuarenta días por el desierto, mientras era tentado por el diablo.

En todos aquellos días estuvo sin comer y, al final, sintió hambre. Entonces el diablo le dijo: «Si eres Hijo de Dios, di a esta piedra que se convierta en pan». Jesús le contestó: «Está escrito: "No solo de pan vive el hombre"». Después, llevándole a lo alto, el diablo le mostró en un instante todos los reinos del mundo y le dijo: «Te daré el poder y la gloria de todo eso, porque a mí me ha sido dado, y yo lo doy a quien quiero. Si tú te arrodillas delante de mí, todo será tuyo». Respondiendo Jesús, le dijo: «Está escrito: "Al Señor, tu Dios, adorarás y a él solo darás culto"». Entonces lo llevó a Jerusalén y lo puso en el alero del templo y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, tírate de aquí abajo, porque está escrito: "Ha dado órdenes a sus ángeles acerca de ti, para que te cuiden", y también: "Te sostendrán en sus manos, para que tu pie no tropiece contra ninguna piedra"». Respondiendo Jesús, le dijo: «Está escrito: "No tentarás al Señor, tu Dios"».

Acabada toda tentación, el demonio se marchó hasta otra ocasión.